

родны формы. Тогазы фантазіята произвожда не *онуй* което произвожда природата, но *такоже* като самата природа; нейнытъ картины не сѣ копіи, снеты отъ дѣйствительностьта, но сходны съ нея. Тѣ са създавать съ въображеніето, но иматъ сичкытъ свойства, сичкытъ условія естественны; въ тѣхъ чловѣкъ дѣйствува като чловѣкъ, животното като животно, растенъето като растенъе и проч. сѣко едно дѣйствува споредъ своя природенъ характеръ, споредъ своята стихія. Наприм. чловѣкъ не лѣти по въздуха като птицата, нито живѣй въ водата като rybата, а rybата не може да говори, цвѣтътъ не ѣ поетъ и другы подобны. — Глед. у Чистякова «Картина на сѣверното сѣніе» отъ Козлова и «Смъртъта на единъ офицеръ, който загинѣлъ на Кавказъ» отъ Лермонтова.

И *друго*, фантазіята състави своитѣ картины, като заема отъ природата само едни матеріалы и формы, но доушь измѣнява нейныя редъ, като смѣсва нейното царство, свойствата на едни същества като ги дава на другы, съ една рѣчь като унищожава законытъ на матеріалната необходимость и границытъ които сѣ положены на развитіето на силытъ на сѣко създаіе. Такъвзи родъ картины са наричатъ собственно *фантастическы*. Въ този фантастическый міръ сичкото ѣ *друго*, или пакъ сичко живѣй и дѣйствува *иначе*, нежели какъто ѣ дѣйствително: тукъ има и сапогы самоходы, и конѣ хвърковаты, и юнацы, като нашыйтъ Марко Кралѣвичъ, който заклѣша съ една пещъ хлѣбъ и запива съ ведро вино и проч. . . .

г) Впечатлѣніята, които повече поразяватъ нашата душа извънъ, сѣ образы и звукове; за туй и въображеніето са развива повече пакъ въ двѣ посоки: то быва *пластическо* и *тониическо*. — Чловѣкъ съ пластическо въображеніе особенно живо приема впечатлѣніята отъ предмѣты видны,